

UĞUR DEMİRCAN

ÖRTÜ

öykü

İÇİNDEKİLER

SIR	9
ORTAK	15
SU	20
KAR.....	30
KUM.....	37
TAŞ.....	47

*On dokuz yıl önce beşikteyken,
“Sen uyuyunca
ben korkuyorum.
Benden uzaklaşıp gitmiş gibi oluyorsun.
Sen varken varım, yokken yok oluyorum.
Sen uyuyunca
yalnız kalıyorum,”
dediğim kızım Bilge’me
ve onu bana armağan eden
sevgili eşim Halide’ye.*

SIR

Sinek ölülerinden kararmış lambaların aydınlatmaya yetmediği ilçe hastanesinin bahçe duvarları oynak neon mavisiyle yanarken, duyanların yüreğini hoplatan siren sesiyle bir ambulans yanaştı acil servisin kapısına.

Bildik bir geceydi aslında servisin ilaç kokusu sinmiş fayans koridorlarında yaşanan. Terkidünya eyleyene dek geçmeyecek ağrılarına iğne yaptırmaya gelmiş ihtiyarlarla, annelerinin kucağında ciğerlerini yırtarcasına ağlayan ateşli çocuklar sıra bekliyorlardı yine hep birlikte. Gündüz hastalanmış ama işinden izin alamamış çalışanlar, yeni hastalanmış gibi anlatıyordu şikâyetlerini muhtemelen yeni tayin genç doktorlara. Bazısı da kapıdan hışımla girip, “Doktor nerede?” diye haykırıyor, muayene kabininden eli cebinde çıkan doktor da soğukkanlı tavırlarla gerekeni yapıp reçete yazarak, o “dünyanın merkezi” kişiyi, süklüm püklüm ve minnettar gönderiyordu. Ancak ambulans gelince acil servisteki hastaların, “Nasılsa numaralı, illaki gelir,” diyerek sabırla beklediği sıra akamete uğruyor, ortalık altüst oluveriyordu. Hele de trafik kazası ya da silahlı bir vaka gerçekleştiyse.

Hastane hareketlenmiş, ambulansın hemen ardından jandarma da gelmişti. Hemşireler, hastabakıcılar koşturuyorlardı. Hastane polisi zaten acildeydi. Tüm önceliğin verildiği ya-

ralının geniş ve parçalı yarasına ilk bakışta tüfekle yaralama teşhisi koydu pratisyen doktor. Kısa sürede cerrah, anestezi uzmanı gibi icapçılar telefonla çağrıldı, ameliyathane hazırlandı. Koridordaki hastalar bile kendi dertlerini unutmuş, olayla ilgileniyorlardı.

“Ne olmuş, delikanlı?”

“Vurmuşlar, abi. Tüfekle.”

“Kimlerden ki?”

“Onu öğrenemedim. Söğütlü yolunda bulmuşlar, arabasının içinde. Kuzucu tarafına gidiyormuş. Köpeği de varmış yanında. Avdan herhalde...”

“Kuzucu’nun muhtarını tanırız. Bir arayalım bakalım. Ailesinin haberi yoksa bildirsin.”

“Allah yardımcısı olsun,” dedi yaşlı bir kadın oturduğu yerde, elindeki eczane hediyesi örgü çantasını sıkıca tutarken. Bacağındaki siyatik ağrısını unuttuğu ender anlardandı.

Jandarma zaten muhtara haber vermişti; çok geçmeden yaralının ailesi de geldi hastaneye. Önce acile girdiler bağıra çağıra. Hastanın götürüldüğünü anlayınca ameliyathane katına koştular; girmelerine izin verilen yere kadar gittiler. Feryatlar, inlemeler birbirine karışarak, uzaklaşıp solarak yarı karanlık merdivenlerde kayboldu.

Gece ilerlemiş, akşamki sıra bekleyen hastalar evlerine varıp uyduklarında, ambulansla getirilen yaralı ameliyattan çıkmış, yoğun bakıma alınmıştı. Durumu ağırdı. Olayla ilgili soruşturmayla çoktan başlamıştı.

“Nesi olursun Hakkı Bey’in?”

“Damadıyım, sayın komutanım.”

“Bildiklerini anlat.”

“Ben fabrikada vardiyadaydım. Oradan geçen bizim köylüler bulmuşlar. Ava çıkmış kayınbabam işte. Bekleyeydi beraber giderdik. Olacağı varmış demek ki.”

“Duyduğun, bildiğin?”

“Tek başına gitmiş. Kesin bildiğimiz bir şey yok ya...”

“Yaşı?”

“Köylük yerdir. İnsanın hısmı da olur hasmı da hâliyle.”

“Kimler?”

“Herkes bilir ya, Haşım var, lakapları Tuzcular’dır köyde. Onun da yaşı kayınbabam kadar var. Benim bildiğim bir tarla meselesi vardı. Epeydir hasımlık ederler.”

“Bu dediğin adamın adını soyadını, adresini yazdır. Şimdilik çıkabilirsin. Oğlum, sıradakini al içeri. Evet, gel bakalım. Sen nesi olursun?”

“Büyük kızuyum, efendim.”

“Kim vurmuş olabilir babanı, var mı bildiğin biri?”

“Kim olacak, soyu kuruyası Haşım’ın işidir. Affedersiniz, ağzımdan kaçtı.”

“Daha önce böyle bir olay oldu mu aralarında?”

“Ta gençlikten beri düşmanlar zaten. Yani... Babam bir şey yapmaz da, onlar eder düşmanlık. Karıları kızları bile laf çıkarır dururlar hakkımızda. Başka da bir bildiğim yoktur, efendim.”

“İfadeni imzala, çıkabilirsin. Çabuk çabuk! Gelsin biri daha. Evet, sen?”

“Oğluyum.”

“Komutan!” diye kısık sesle ikaz etti daktilo başındaki asker.

“Komtanım! Oğluyum, sayın komtanım!”

“Bu Haşım... Neydi? Hah, Haşım Tekin. Babanı o mu vurmuştur sence de?”

“Kesin öyledir, komtanım. Bilmezsiniz, onlar ne çektirir senelerdir bizim aileye. Ufacık köyde huzurumuz yoktur.”

“Ne zaman başlamış bu husumet?”

“Ben beni bildim bileli böyledir.”